

Дві зваги й дві слави

Олена Пчілка

Один собі письмак
(Нащо казати, звали як?),
Надумавшись, пісні складать почав.
Отож якось товаришу й мовляв:
"Єй-богу, тішусь я оце!
Неначе в казці те яйце-райце,
Що дожидало лиш веління,
Щоб випускати гурт усякого створіння,
Знайшов собі зненацька я:
Пишу й пишу — і цілу зграю
Всіляких творів випускаю!
Але ж головонька моя
Собі того і не гадала,
Та щоб колись моя рука
(Здавалось, бач, така слабка!)
Нарешті вірші укладала!
Не прозу пак злиденну — вірші!
І, далебі, вони не гірші
Від інших всіх.
Ба, що ж! Горшки пак ліплять не святі!
Хто зна, було б то скільки їх,
Поетів (і поеток), якби ті
В цеху письменнім заправці,
Славутнії "избранники" й судці
Не навели такого страху,—
Скажу, якогось просто жаху,—
Що всяк боїться починать
Акорди первії на лірі братъ.
А може, через те й поетів путніх мало,
Що зваги простим смертним бракувало!"
"Ох, братику! — товариш одмовляє.—
Звичайно, звагу треба брати
І вірші починать писати;
Та звага й другая поету подобає:
Як ліра грає поганенько —
Її покинути швиденько...
Завчасу, бачиш ти!

Щоб в меншу славу увійти!.."